

Noves veus

Jordi Nopca

Un viatge intimista a Islàndia

Aquesta tardor coincideixen als taulells de novetats dues ficcions d'autors debutants ambientades a Islàndia, un país on un de cada deu habitants acaba publicant un llibre al llarg de la vida. Són *Islàndia, somnis de riolita* (Raig Verd), de Jordi Morell, i *El silenci del far* (Edicions del Periscopi), d'Albert Juvany (01): abans de debutar, els autors no es coneixien ni tenien constància de la coincidència geogràfica dels escenaris literaris.

"Vaig apuntar-me a l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès el 2009 amb moltes ganes d'escriure una novel·la -diu Juvany-. Fins llavors havia anat fent relats intermitentment, però volia provar sort en un format més extens". *El*

silenci del far va anar prenent forma a partir d'una "base inicial molt clara: l'ambient havia de ser feréstec, melancòlic, trist i solitari". Quan va escoltar *Fisherman's woman*, d'Emiliana Torrini, l'abstracció inicial va començar a prendre forma: "Vaig acabar decidint que el protagonista del llibre seria una noia, l'Anna, i que viuria en un lloc allunyat i desconegut per a mi".

El poble de pescadors islandès de Húsavík reunia les característiques que buscava, perquè és un lloc petit, castigat per un clima difícil, cosa que contribueix a la introspecció i al punt feréstec de la majoria dels seus habitants. L'Anna hi fa de bibliotecària, i a l'inici de la novel·la rep una carta del seu pare en què li demana perdó, molts anys després, per haver

ELSILENCI DEL FAR
ALBERT JUVANY
EDICIONS DEL PERISCOPI
236 PÀG./18,50 €

desaparegut de la seva vida. La missiva de disculpa sotraga la noia, i a partir de llavors va fent passos per tornar cap al passat, acompanyada d'un biòleg, el Gísli, amb qui comparteix el traumàtic fet d'haver sigut abandonada de petita. El record dels pares, l'Yrsa i l'Olaf, s'entrelliga amb el personatge misteriós del professor de piano, el Gunnar. "El referent que em va inspirar aquest personatge va ser l'Edwyn Collins, que després de patir una embòlia va haver de deixar de tocar després d'una temporada, tot i que finalment va poder tornar als escenaris". Juvany ha celebrat el seu 40è aniversari publicant una novel·la en què els secrets familiars es van desentrellant en paral·lel a una atmosfera densa, tèrbola i una mica fantasmagòrica. ♦

a

llegim

46-47

- Entrevista a Jo Nesbo, autor d'"El lleopard"
- Club Editor publica el primer recull de contes de la premi Nobel Alice Munro

48-49

- La 'breu història de la humanitat' segons Yuval Noah Harari
- 'Les granotes', una de les grans obres d'Aristòfanes

LLIBRES DEL PERISCOPI

RUTH MARIGOT MURILLO

La veu profunda i clara del bosc

En un dels 38 poemes de l'excel·lent *Quanta aigua clara als ulls de la veïna* (Edicions de 1984), la nit intenta entrar a l'habitació on dorm el jo líric. "I algú que és com jo i no sóc jo, / però se m'assembla i m'imita, em mira / i empeny el vidre des de fora, amb la nit / a les espatlles i un exèrcit d'insectes voladors / i llums de pobles i d'estrelles al damunt / que em volen prendre el quarto", s'hi pot llegir. En un altre poema hi trobem: "És més neta la nit sota els llençols d'agost. / La nit de pruna amarga desfent-se amb so de pluja". La veu de **Jaume Coll Mariné** (02) arriba al lector tranquil·la

i cristal·lina, localitzada al voltant del mas de Muntanyola on ha crescut i on encara viu. "Faig tot el possible perquè el poema s'entengui, que sigui amable, però no en el sentit de facilitar les coses, donar-ho tot fet al lector, sinó perquè arribi fins allà on m'interessa", diu. El seu debut arriba l'any del seu 25è aniversari, encara que fora del circuit poètic la seva cara sigui prou coneguda com a baixista dels Obeses, amb qui prepara el tercer disc.

"Una de les poetes que m'ha marcat més és Maria-Mercè Marçal. Hi vaig arribar gràcies a *Llengua abolida* (l'hi vaig prendre a la meva germana), i, més enllà dels poemes que

QUANTA AIGUA CLARA ALS ULLS DE LA VEÏNA
JAUME COLL MARINÉ
EDICIONS DE 1984
76 PÀG./12,50 €

s'han convertit en referents, valoro molt la seva voluntat de jugar amb la llengua, de donar als versos una falsa popularitat". Inluït també per "la total materialitat" de la poesia de Pere Gimferrer (recorda aquella "mà blanca tocant l'arpa d'*El vendaval*") i pels dos germans Ferrater ("del Joan m'agrada que faci servir ulleres per veure el que li passa d'una forma literària"), però també per Ted Hughes, Wallace Stevens i la nocturnitat de Vinyoli i Rilke, Coll Mariné dedica un grapat de versos a observar el comportament d'animals que li són pròxims, com el gos, el gall, les cabres i el senglar. "Un animal no té malícia, és en aquest sentit, que m'interessa -exposa-. Al llibre, la natura és l'extensió possible del que pots o vols expressar". És per això que el bosc, enigmàtic, terrible i alliberador, és el teló de fons que emmarca molts dels poemes. ♦